

SIMOR ANDRÁS

Időutazás

VERSEK

BUDAPEST

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**Tipográfia:
DÓMJÁN ISTVÁN**

© Simor András

A rímek
olykor
a versbe tolakszanak

Mint őslények
jönnek
hajdani időkből

Hexameter dinoszauruszok
bólogatnak
kicsiny fejükkel

Aztán
megjelenik a homo sapiens
még
nem tud beszélni

Artikulátlanul
üvölti
félelmét
kínjait

Veszedelmes vadak közt
oson
barlangjába bújik

Ő
az első poéta
a legnagyobb költő

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

Találkozom magammal

Mintha
forgó fekete lyukba
hullnék
és
egy időben
kilépnék belőle

Forgó
fekete kapitalizmus
elnyelné
múltamat
jövőmet

Elnyelné
Petőfit
Adyt
József Attilát

De ők
győztesen
kiléptek belőle

Itt állok
a fekete lyuk
kapujában
a tátott tőke
sárga szája ez
feketére válva

Benne
pártok
politikusok
egyik se akar
kilépni belőle

Húznak
forgolódnak
a tőkés birodalmak

Fekete lyukak
termelő zabálás
láthatatlan anyag
hová lesz
népem
hová a homo sapiens

Forognak
ritkulnak
sűrűsödnek

De
két lábra áll
valaki
valami
bolygóközi emberféle

Benne
dühöm
kétségbeesésem
versem

Belehullok
és
kilépek belőle

„Minden visszatér egyszer”

Elő történet

A barlanglakó
ki óriáshüllők
elől
menekült
és rettegte
a kardfogú tigrist
álmában
magát
a tér urának látta

Mamutok
térdeltek előtte
hogy
hátukra üljön

Repülő lények
szálltak elébe
hogy
szárnyukon az égig
repüljön

Aztán fölriadt
remegve
fogta meg
botját
amelyre gyökerekkel
követ erősített

Kisettenkedett
a barlangból

Remegett
a
Világ Ura

az ijesztő
világban

Bevezető

Nevét
okmányok rubrikáiba
írom

Fénykép
lett

A hatéves
mindenütt kereste
mikor a rejtekhelyről
haza vitték

A szegény tejesasszony lányát
aki
Bergen-Belsenben halt meg
Most
ő tiltakozik
ismét van oka rá

Igen
hölgyek
urak
én riogatok

„Minden visszatér egyszer”

Ez a katonasapkás
és az előtte
magát haptákba vágó
ismerősök

Mintha
a Bazilikába
készülnének
Horthy emlékmisére

Szégyen-országban élek
George Grosz

Ünnepük
a vérespatájú

tengeri hornyát

Hová érkezünk
holnap?

21. századi
csendőr
parádézik

Odatúl
Zadravetz atya
babsalyog
örömében

Kiáltás

Grófok
bárok
papok

Menedzserek
prókátorok

„A falumban
a grófnak
emlékművet
állítottak tavaly.”

Tömjén ország
hol
szentelt vízzel
űzik
az ördögöt

„A plébános
az orákulum
ma is”

Kalapot le
a
nagygazda előtt!

Cselédek
dédunokái
kisbírák akarnak lenni
Majd
jönnek a fiúk
szép
szabolcsi legények

Strammul
vonulnak
a főutcán

A faluvégen
purdék
dideregnek

Jaj
hazám
Magyarország

Déjà vu

A hitleri
hadijelentések
addig
ismételték
a rugalmasan elszakadó
győzelmeket
míg
a német haderő
Berlinig ért

A hazai jobboldal
győzelmeiről
eszembe ez jutott

Véleményszabadság

Kinek szájából jön a szar,
ne hirdethesse, hogy magyar.

Vezér

Ez itten a hokedli,
én vagyok a nokedli,
macska szőrét levedli.

Ha felállók a hegyre,
onnét kiáltok egyre,
ácsingózom a meggyre.

Azt kiáltom: – Én népem,
tégy vezérré még télen,

meg is mondom, miképen!

Megmentem a hazámat,
ezért nyitom ki számat,
be is végzem vitámat.

Aki énvelem risztéi,
leszek én még miniszter-
elnök, kit a hon tisztel!

Macska szőrét levedli,
ez itten a hokedli,
én vagyok a nokedli.

Ócska rigmus

Magyar ember nem vacog,
csak, ha a Kreml moco-rog,
a szláv meleg leigáz,
nem kell nekünk ruszki gáz.

Üzenet Táncsics Mihálynak

Kend volt Táncsics Mihály,
zsidók kapitánya,
mink Görgey nevét
foglaljuk imánkba.

Mert kend senki se volt,
kutya se becsülte,
egy tót nő, Nebehaj,
paraszt-anyá szülte.

Kend új rendet akart,
nincstelent szeretni,
abból, mit hirdetett,
nem lesz nálunk semmi.

Ez ország a miénk,
nem kódisok földje,
tapossuk az ilyet
hazai, szent rögbe.

Nem vagyunk Táncsicsok,
jöttment, horvát szentek,
március idusán

ezt üzenjük kendnek.

Vágy

A fiúk
olyan pofátlanok
hogy
legszívesebben
fölképném őket

Mily szép
látvány volna
ha a képernyő
törött üvegén
vérük csöpögne ki

Pedig
nem vagyok
pofozkodó
különben

Időutazás

Éjjel
Weimarban jártam
a húszas évek
elején

„Hitler
elindult
egy baloldali úton”
mondta
egy ifjú politológus

A kommunisták
a szociáldemokratákat szidták
és viszont

A nép utálta a politikát
az ifjak
sportfegyverekkel gyakorlatoztak

Aztán
apámmal találkoztam
aki
azt mondta:

„Ez a Hitler
egy utolsó gazember”

Lehetőség

Ha a Nap
felrobbanna
8 percig és 12 másodpercig
a Földön
nem történne
semmi
A nyolcadik percben
néhányan
a többieket
nyugtatgatnák:
„Nincs
semmilyen veszély
ott
a Nap
az égen”

Mások
elítélnék
a vést megjósolókat:
„Politikai okból
ijesztgetnek minket”

Az utolsó
12 másodpercben
sok minden
hangzana el
Aztán
némi idő elteltével
(nem tudom
mennyi idő volna az)
bűzbogarak futkosnának
szegény
Golyóbisunkon

Sóhaj

Szeretet
jószág
Isten
zengik angyali szókkal.

De mosolyuk
ördögi

Templomban hirdetik
hogy a magamfajta
poklok poklába
való

Könnyezik Mária
a szegény
zsidó asszony

Fia
ostort fog
haragos természetű

Én istenem
Jóistenem
csapj le rájuk

Mocsáry Lajos képviselő felszólalása 1883-ból

A katolikus
egyházjogi kérvények
nem egyebek,
mint
a reakciónak
vakmerő támadásai
a szabadelvűség
vívmányai ellen.
A klérus
javakat és tanintézeteket
akar
magának elszerezni.
Ez a mozgalom
nem mai keletű,
a középkorból ered,
mikor
az egyház magát
mint
bámulatos nagyhatalom szervezte.
De
mindig újra támad,
mikor
a polgári és társadalmi
állapotot
a sanyarúság által
lenyomott hangulatukban

a maga terveihez
kellőleg
előkészítve találja.

Buta, tavaszi sanzón

– írta Gábor Andor 2008-ban –

Távoli nádasban haris szól,
nézem a nyíló kankalint.
Macska a fotelon karistol,
szívesen volna odakint.

Tavasza van, az ég kéklőn tiszta,
a fákon kipattan a rügy.
De tekereg, mint rút giliszta,
sok közhelytelen, randa ügy.

Magyarkodók és hungaristák,
rémeknek népe egyre jön,
márciust pizokba borítják,
vonulnak városon, mezőn.

Odatúl haragosan mordul
átokvert poéta, Ady,
Petőfi tört csontja csikordul,
káromkodását hallani:

„Arcom szégyenben ég...” A Hősök
teréből szégyen tere lett,
kik ott tüntetnek, ismerősök,
nem emberek, nem emberek.

Távoli nádasban haris szól,
szépek az égi csillagok.
Macska a fotelon karistol,
látára kedvem fellobog.

Bár tekereg, mint rút giliszta,
sok közhelytelen, randa ügy,
tavasza van, az ég kéklőn tiszta,
a fákon kipattan a rügy.

Tavaszi révület

Szieszta

Macska dorombol vállamon,
megnyugtatóbb, mint államom.
Őt mindenestül vállalom.

Játszótér

Kié a lapát?
Kié a baba?
A hinta kié?

Ó,
Csokonai!

Az enyim, a tied
mennyi lármát szüle,
miólta a *miénk*
nevezet elűle.

Kié a baba?
Kié a lapát?
A hinta kié?

Áthallás

Rozi sír, mint a tenger,
mint háborgó vihar,
csapkod, mint foglyul ejtett
madár szárnyaival.

Sír, mint a síró éjjel,
sír, mint a csillagok,
kikből holnap a hajnal
fényével kiragyog.

Sír, mint a hold az égen,
ki sír, miért fehér,

sír, mint a meztelen szél,
ki vándort utolér,

sír, mint ablak és ajtó,
ha nyílvá nyikorog,
szoba, nem lép be senki,
elment, ki ott lakott.

Sír, mint a síró ember,
ki éhen tántorog,
akit magány nyomorgat,
elnyeli vad torok.

Sír, mint a nehéz tenger,
mint könnyű motorok,
fa, melyet tűz emészt el
s még egyszer felzokog.

Rozi verseiből

Ezek
a nagyok
milyen ostobák

Gügyögnek
mikor aludni szeretnék
etetnek
mikor nem vagyok éhes

Sokféle
butaságra
hajlamosak

Gyanakodva
figyelem őket

A tintásüveg

Vándorszínész korában Megyeri,
van-e, ki e nevet nem ismeri,
úgy ám, Rozi,
a sírásnak most már vége legyen,
ott tartottam, bog}7 tintáért megyen,
mert pénzt kapott,
mikor körmölgeté a színlapot.

Folytatódik a történet. Amíg
hazafelé tart, lesz Megyeri víg,
ugrándozik,
habár inti Szentpéteri: – Vigyázz,
Kari, kedved majd követendi gyász!
Figyelj, Rozi,
szeretném mesém végigmondani.

Úgy lett, a sok ugrándozás alatt
kifolyt a tinta, foltja megmaradt,
kerek maszat,
mint mikor ellököd partedlidet,
mintha kezdeddel kérdeznéd: „minek?”,
Rozi, vigyázz,
a te kedved is követendi gyász.

Mi több, kabátja éppen sárga volt,
és így annál jobban látszott a folt,
akár amott,
hová kanálról csordult étellem,
kiabáltál kezem taszajtva: „Nem!”
Kedvem szegi
ez ügy, borús levék, mint Megyeri.

Leszen holnap nagyapád újra víg,
nyakába rak, veled ugrándozik,
és ír megint,
legyen, amit könyvtársírba tegyen,
és rábeszéli Rozit, hogy egyen,
hallod, bubám,
most enni kell, alunni azután.

Gyerekeknek való

Mikor sír a kisgyerek,
égi csillag pityereg,
a Tejútra gyöngy pereg.

A Vénusz sírva fakad,
hisz szült hajdan fiakat,
ám teje rég elapadt.

Szturnusz is felköhög,
régesrég volt kiskölyök,
körülvették rút ködök.

A mindenség ijedez,
mikor Rozi sírni kezd,
akkor mondogatom ezt:

„Ne sírjatok, csillagok,
pityeregni nincsen ok,
éjünkben ragyogjatok.”

Nevelés

„Amíg a gyerek
az ebédet
meg nem eszi,
mást
enni nem kap!”
– harsogta apám.

A család
nőtagjai:
anya,
Joli, a nővér,
két nagymama
zokogtak.

így lettem
mindenevő.

Áldom
érte
apámat.

Hallom
harsogását
odatúlról:

„Amíg a gyerek
az ebédet
meg nem eszi,
mást
enni nem kap!”

Öregség

Apámat látom:

»így
könyörgöm,
mosogass el!” –
mondja

imára kulcsolt kézzel.

Nusi beteg,
egy hét múlva meghal.
A konyhában
három
piszkos tányér.

És apám,
ki
szürkevasöntödét

épített
egy részeges
főmérnök helyett,
könyörög nekem
imára kulcsolt kézzel:
„Mosogass el!”

A gyászbeszéd

Miért
kell
úgy sietni?” –
kérdelte
a haldokló
a kórházban

Apám
sietett
menekült

Másnap
délelőtt szólt
a telefon

Jaj!” –
mondta apám

Aztán
megmelegítettem
a zöldbab főzeléket

„Ez volt
Nusi
utolsó attrakciója”

A temetésen
nem volt

gyászbeszéd

Álom

A diák
dolgozatot ír

Tollát
tintásüvegbe mártogatja
Latin-Amerikáról
Hallja
a csengőszót

Remeg
attól fél
magömlése támad
mint
matek-dolgozatkor

Előtte
sréhen
a Radnai ül
aki tegnap
csöndesen elaludt

Lázasan
ír

Guillén
Fayad
áll odakint

Nem füle
inkább teste hallja
csönget
a pedellus

Emlék

Gyűlik a lim-lom, már halomnyi.
Maholnap én is eltörök.
A csorba bögrét nem dobom ki,
abból ivott a kiskölyök.

Átváltozás

Az öregasszony
csillárként
a fiú
lakásába költözött

„Veled
akarok
társalogni” –
mondja

„Odafent
unatkozom
Jahve öreg
az angyalok
hülyék”

A majdnem százéves
fényszavakkal
beszél

„Itt
jól érzem magam
világos
válaszokat kapok”

Obulus

Indulok. Az irányt tudom.
Nem találkozom senkivel.
Szólt a vén Kaszás: „Iszkiri!”
Úgy látszik, innét menni kell.

Tavaszi révület

Virágzanak az orgonák,
apám szemével nézem őket,
lila lángra gyűl minden ág,
nyújtózkodnak, magasba nőnek.

Én látom ezt, többé nem ő,
vagy mégis énbőlőlem nézi,
szítál a tegnapi idő,
a húsz év előttit idézi,

mikor öreg Strausz erre jött,
és vele érkezett a botja,
egy orgonaágot letört,
ebédhez ajándéku hozta.

Kiegészítés az előbbihez

Ezek meg a bazsarózsák,
őket is szerette,
holnapután másik öreg,
én nézem helyette.

Játék

Versem írom
tisztá, szép, fehér papíron,

kedvre kelve,
komputerba beklikkelve

el is mentem,
majd kitörlöm onnét menten,

ám nem mindet,
csak a rosszat, annak mindegy,

hová írom,
ne rútítsa el papírom,

se a gépem,
fájlban, floppyban se éljen,

viszem mindjárt,
kukában rothadjon inkább,

odailik,
mert kísérne másképp sírig

hitvány rímmel,
mint egy elcsapott miniszter,

kormány orrán
borvirág, rút, lila ormány,

hagyjuk abba,

segíts rajtam, drága Abba!

Búcsúvers

Nem őrzi meg az elmentet,
mit kompjuterban elmentett,
se könyv, se féltett kézirat,
mit filológus leirat.

Bútor reccsen, mire vélik,
ő szólt volna, kicserélik,
dolgai között nincs jelen,
ki emlékképként megjelen.

Öreg flaska, alján rum van,
ő már az univerzumban
kering, mint porszem, valahol,
fényéveken át vándorol.

Emlegeti lánya, fia,
még volna mit mondanía,
közbe többé nem vág, hallgat,
véglegesen bezárt ablak,

nem nyitja ki senki eztán,
ládafiában tört szerszám,
utána nincsen aki nyúl,
elhever mozdulatlanúl.

Üzenet hajdani időkből

A helyzetről

Türelmeden vagyok
méghozzá
nagyon

Ehhez képest
a történelem
lassan
dolgozik

Spartacustól
mindmáig
nem győztek
végérvényesen
a lázadók

A történelem
olyan
mint egy kényelmes
empátia nélküli
háziasszony

Rakosgat
a konyhában
trécsel

Én meg
toporgok
idegeskedem
ez
a helyzet

Pillanatkép

Szólnak a vének:

„Akcióegység!
Ki kell mennünk
a tömegek közé!”

Jönnek mankóval
és velük
a temetőből a csontok.

Világ halottjai,
egyesüljtek!

„Nagyapámat
Prónay báró
kötötte gúzsba.”

Szomorú vének,
fülhallgatójukba

sípol
ismerős,
hajdani szó:

„A gúzst
a kövérek
huzamosabb ideig
nemigen
bírják.”

Dorong
a térd,
a könyökhajlatba!

Mi készül?

A lélek
gúzsba kütve
a kint
sokáig bírja.

Rezgőfejűek
fokiadnak,
mankójuk keresik:

„Cselekedni!”

Rendszerváltás

„Mindent tudtunk,
de
nem tehattünk
semmit” –
mondja az alezredes.

»Mi
gúzsba
voltunk kötve.»

Koccintunk
barackpálinkával.

„Ahhoz,
ami azóta van,
semmi közöm,
unokáimnak élek.”

Mennyi derék ember!

Hányingerem
miért van?

Maugli verse

Hol vagytok, szabad farkasok,
sok nagy sebkétől véresen?
Ebeket látok mindenütt
a megtúrt konyhaszögleten.

Életkép

Szerencsétlen vénasszony
a pártnak
dolgozik

Miközben
a párt
már régen nem
az övé

Ezt nem tudja
didereg otthon
„A pártnak
kell a pénz”

Magának
félre semmit se tesz
temetőbe jár
koszorút visz

A sírban
az hever
aki eladta a pártot

Ő ezt se tudja
körmét huhogtatja
a hidegben

Költők

Mióta a költészet
pincsikutya lett

a poéták a farkasüvöltést
nem kedvelik

Éhes ordasok
járják
magányosan
a hegyeket

Nem
kéredzkednek
fedél alá

Villám a társuk

Nézik
a holdat
a metszön hideg éjben

Vadak
gőgösek

Üzenet hajdani időkből

Iván Kozirev
és
Mindenevan Juan
igazukat
követelik

Fürdőszobát
hotelt
szovjethatalmat

Nevükben
szól
Guillén
Majakovszkij

Ami ma nincs
tegnap volt
és a voltat kiiktatni
a történelemből
nem lehet

Hölgyek
urak
ficsúrok
kik naponta elvennétek
tőlünk a voltat

túl élünk
titeket

Szól Iván Kozirev
Mindenevan Juan
hangjuk
ideér

Megkööznétek
hangjukat?

Hangjukat
mi szabad
akár
a szél

Emlékmű helyett

Az előharcos

Az óra kilenckor
állt meg,
üvege eltörött.
Hogy viselőjét
ki, hogyan ölte meg,
ma sem tudjuk.
A proletár utókor
előharcosa volt ő,
ezért gyűlölték és gyűlölik
a proletár utókor ellenségei.
Nevének zászlaja mögé
mikor
sorakoznak fel a proletárok?
Az idő
megállt órája
mikor ketyegi újra a jövőndöt?
Nincs felelet.
Fekszik a halott
nem tudni hol,
mélybe temetve.

Idéző

1.

A forradalom
nem az ígélet földjének

áhítozása,
nem ábrándozók
Messiás-várása,
a forradalom
kegyetlen harc.
Két osztály küzd
a létért.
A szocializmust eláruló,
a marxizmust meghamisító
vezérkarnak
a piros bársonyszék az ideálja,
az államtitkárság az eszményképe.
Megtagadták hitüket,
sőt, önmagukat is.
Békés fejlődés?
Biztos előrehaladás?
Hát lehet
még gondolni is erre
egy országban,
ahol megállnak a gyárok,
sőt,
megállnak az utolsó vonatok is?

2.

Az ellenforradalom
a nyakunkon van,
és hogy nincs elintézve,
az mindenki előtt bizonyos lehet.
Nemcsak a burzsoázia
ellenforradalma fenyeget bennünket,
hanem a nem öntudatos
proletariátus
ellenforradalma is.
A Kommunista Kiáltvány jelszava:
„Világ proletárjai, egyesüljete!”
még nem valósult meg,
de az a jelszó:
„Világ kapitalistái, egyesüljete!”,
megvalósult.

3.

Én éppolyan kevésbé
vagyok vérszomjas,
mint a többiek.
A diktatúra
szigorúbb alakjának
vagyok a barátja,

mert az kevesebb
véráldozatot kíván.
Az ellenkezője a burzsoáziában
azt a hiedelmet kelthetné,
hogy csupán
múló jelenséggel
állnak szemben.
Azokat,
akik engem
csak az újságokból ismernek,
ez nemigen
fogja kielégíteni.
Nem mutathatom meg
az ellenforradalom
skalpjait,
sőt,
még az összehajtható akasztófát sem,
amely nélkül,
amint a lapok tudni vélik,
én sohasem indulok útnak.

Savanyúkút

A fehérgárdisták a népbiztosra várnak,
kit vörös kocsi hozott a határig.
Egyik társa hű, áruló a másik.
Az akácos körül gyülekeznek az árnyak.

Szamuely immár nekivág a halálnak,
közelről nézvést jó barátoknak látszik.
A legderekabb indul sehováig.
Vissza onnan nem tér. Marasztalják a társak.

Augusztus 2-a. Szombat éjjel.
Bejedd direktórium elnök,
sunyi fürdőmegbízott hadonászik.

A hírt telegráfok röpítik széjjel.
Egy volt ilyen, és sokáig nem lesz több.
Csak a szél őrzi, hogy hajdan ki járt itt.

Per

Nyikita
megállapodott Johnnyval
hogy
jenki blokád lesz
Kuba körül

Aztán
ünnepelték magukat
hogy
megvédték
a világbékét

(A bombák
Vietnamban robbantak)

Utáltam őket
de ellenük írnom
nyíltan
nem lehetett

Egy emberöltőn át
játszottunk
a szovjet-magyar cenzúra
ördögeivel

Most
verseimet
kinyomtatva
barna csomagolópapírban
őrzöm

Rondabugyorból
rondább bugyorba

Nincs
felmentő ítélet

Beszélgetés

Santa Grazba megyek
a repülőgépen,
majd onnan
Vallegrandéba,
hol ünnepelni fogják Ont
negyven évvel
a halála után.

„Micsoda óriás volt!” –
mondja majd
az indián,
ki rettegett annak idején.

Ma Krisztus-Guevarának látja Önt.

Néhány napja
Kubában
elolvastam nemrég kiadott
jegyzeteit,
beszédeit
a minisztériumban,
melyekkel
elképesztette hallgatóit.

„Kik az értéktörvény
útját választják,
visszatérnek a kapitalizmushoz” –
mondta.

Telefirkálta
a szovjet közgazdasági kézikönyvet,
és megróttá Lenint,
hogyan meghalt.

Mindent tudott,
sejtett.
„Szívünk Pekingben,
Moszkvában
a gyomrunk.”

Mikor meghalt Ön,
az iskolában,
hol tanítottam,
a gyerekek
nem hitték el a halálhírt.

„Ő nem halhat meg” –
mondta egyikük
falfehéren
és égő szemmel.

Hol vannak ők,
az égőszeműek?
Egyikből
bankember lett,
másikból szabaddemokrata politikus.

Az árulók képét
ki veri bele
saját mocskukba? –
kérdzem
az Ön szavaival,
ki gerillanaplót írt
a pró, nehezen olvasható betűivel
Nancahuazuban.

Ez nem vers,
legszívesebben a felhőkre írnék,
melyek között
repülünk Santa Cruz felé,
a Vira Viru repülőtérre,
hogyan visszahulljanak
a sorok a földre
Kuba tikkadt mezőire záporozva,
melyeket szárazság pusztít,
hogyan
erőt adjanak Bolíviában
a kokacserjét termeszto indiánnak,
ki ötszáz év után ma győzni készül.

Hol van Ön, Guavara,
melyik égitesten
vívja tovább
a harcát?

Lenin szól

Vén Európa helyett most messzi vidéken éled a szikra,
Chávez, Castro, Morales hirdetik eltűnt, hajdani álmom.
Győzni fogunk mi ezúttal. Nincs, ki lebírja, ha tombol
tenger.
Éljen a Szovjet! Népi hatalmat! Vesszen örökre a Tőke!

Utazás a múltba

E házak mind az átkosban épültek,
és az átkosban nőttek mind e fák.
Köszönet ültetőknél, építőknél,
a jövőben ők élnek tovább.

Kérdések Brechtnek

Létezik-e még
kelet-német belső tudat
a mai németekben?

Eszembe jut
1990 nyara:
ülök a Kubába tartó

repülön.

„Emigrálok –
mondja
az óriás agrármérnök –
magammal viszem
a kelet-német zászlót.”

Miért nem írt
visszaemlékezést
Chilében
az egykori pártfőtitkár?

Vagy ő is
más népet
választott volna
legszívesebben?

A küzdők némelykor kiáltó,
fejvesztett
gyávákká válnak?

Az Ön országából
csak a kenyérpíró marad,
melyet
ma is használok?

Van-e válasz,
vagy
csak kérdések vannak?

Tingatinga oroszlánja

Éli vagyok
a gyáva oroszlán
remeg
a lábam

Aggódva
nézek rátok

Megrémülök
a nyulaktól
birkáktól

Fogaim
összeverődnek
ijedtemben

Éhes vagyok

Kegyelmezzetek
félek

***Táncsics Mihály levele a monoki
polgármesterhez***

A nőszködés
legfőbb,
legédesebb
az emberre nézve is.
Az Alkotó
mint legfőbbet,
mi sok egyebet kipótol,
tartá ránk nézve
ezt elégségesnek.
Szegény ember
pecsenyéje, mondja a példabeszéd,
ez sokat jelent.
Ha egy nyomorultat
megkérdez, mire vágyik,
gyönyörű vízesést szemlélni,
vagy ezzel a pecsenyével jóllakni,
nem kétlem,
ez utósót választja.
Az édesanya,
midőn gyermekét
emlőin tartja,
gyönyört érez.
Ezt nevezi kend
megélhetési formává
fejlesztett
bűnözési módnak?
A porontyot
arra ítélné,
hogy kiszikkadt emlőn
tátogjon,
mint
szárazra vetett hal?
Ne suhogtassa
pálcáját,
mint hajdú
a robotoló fölött,
nem ez a dolga!
Ezt üzeni kendnek

Táncsics Mihál

A szavak lázadása

Holdbéli utazás

Megérkeztem. Kiszállok.
Szervusz! – mondom a Holdnak.
Kik várják itt Cyranót?
Földi népeknél jobbak?

Jó gép hozott idáig.
Ha visszatérek holnap,
fogad-e ott nép, másik?
Vagy rosszra jön a rosszabb?

Ezen töprengék mostan,
míg a gépből kimászom.
Nézem az orrom, hol van.
Lesz-e máshol világom?

Hűbele Balázs kiadatlan verse

Pipára gyújtok,
jó csibukom van,
ördögök várnak
kénkő pokolban.

Földi ördögnél
egyik se rosszabb,
lelkem, az élő,
halottá sorvad.

E világ, mint egy
deszkázott ablak,
rossz a nemesnek,
rossz a parasztnak.

Nincs hova látni,

futnék belőle,
mint rémült állat
új legelőre.

Csűrben nincs gabna,
halott a nyáj is,
elmenekülnék,
ha lehet, máris.

Bárhova nézek,
mi se tart vissza,
versemnek vérét
mohó rög issza.

70

Életemnek hetvenedik évébe'
dolgaimat kötözgetem kévébe,
oldalukon sebzett farkas pihen meg,
holdra vonyít, nálam ő se kivertebb.

Felugorna a jéghideg magosba,
ha ereje, a régi még megvolna,
ember elől menekülne odáig,
hol a farka veszélytelen vadászik.

Évforduló

Fél évszázada
kezdjük el
fiúk

Most
melyik
bolygón vitázunk:

Röpít-e
odáig álom?

Idehaza
beborult

Ázunk-fázunk

De
másutt

szikra lobban

Tűz-tánc
ég
a palota

Odavágyom

Törtszámyú remény
aláhull

Vénember
forgolódik
az ágyon

Új ars poétika

Éve, kéve, csüre, csőre,
bújjon rímszótárt a dőre,
verset írni nem határoz,
bármilyen nagy, Arany János.

Elnézzvén mosti időket,
melyek tornyosulva jönnek
tengert medréből kirántva,
másféle szó kell a gátra.

Olvad Észak, Dél fagyóban,
embernek vize fogyóban,
verebek a szegény népek,
rettegik az éhség-lépet.

Költői kép, szép mihaszna,
habár ijesztő, mi haszna,
hörögj, rikolts, legyél vérrög,
magadat ne átkozd később,

hogyan nem szóltál idejében,
azon nyomban, hidegében,
mikor a Mindenség hűl ki,
nem kell hozzá hegedülni.

MR vizsgálat

Belátnak-e fejembe, vagy
trükkjeit elrejtí az agy?

Számolgom a perceket.
Búra alatt a képzelet.

Kontroll

„András,
szokott nap közben
elbóbiskálni?”

Ezt Doktor Bobo
kérdi,
bobo spanyolul
butácska.

Mikor untatnak a rímek
háziasszony képükkel,
vagy
mikor trallalázni kezd
a ritmus.

Igen,
Doktor Bobo,
szoktam.

De fölriadva
széttépem a papírt,
kukába dobom.

Oda,
ahonnan hajléktalanok
szedegetik ki
hajnalban
az ételmaradékot.

Megszöknek
az úriasszony rímek,
és a vers üvölt
ősemberi hangon.

Adám és Éva
éheznek.

Jahve,
a nyugdíjas menedzser
nem törődik
a Földdel.

Eközben
Doktor Bobo

azt kérdi nyájasan:

„András,
szokott elbóbiskálni?”

Apnoe szindróma

Teniszlabda púpot írt
bajomra a doktor,
háton ne feküdjön az,
ki álmában horkol.

Hatalmasat horkanok,
ez a gyógymód végül,
felfordulunk, doktorom,
teniszlabda nélkül.

Thanatosz

Mikor végéhez ér az út,
ötöle kérek randevút.
Ne mondja, hogy más dolga van,
érkezzék oda pontosan.

Görög költő kérdései a halálos ágyon

Kimentem a divatból, csakhogy
azelőtt se voltam divatban.
Fut az idő, az élet elfogy.
Hadész elé lépek hivatlan.

Egy ismerős azt mondja: „Megholt!”
Jövőmbé kémlelek riadtan.
Lapulni volna eztán legjobb?
Mi áll alvilági iratban?

Minósz, Rhadamantüsz fejemre
olvasnak mindenféle vádat?
Vacogok csontomig remegve.
Előttük be kell fogni számat?

Tovább kérdezni jogom lesz-é?
Hadész mérgét csitítja Menthé?

Rondó

A két méter magas férfi
azt mondja:
„Nincs bennem semmi
halálfélelem.”

Nézi
a gyümölcsfák
szélben sodródó
virágszirmait.

„Amikor
e sorokat írom,
tavasz van,
mire megjelenek,
nyár lesz.”

Keringenek,
pörögnek
a virágszirmok,
mint
a hajdani kardok
pengéi.

Úgy táncolnak,
mint Paganini
hegedűfutamai.

Nézi őket
az öreg
két méteres kamasz,
a rokokó bajvívó.

Keringenek,
pörögnek
a pengék,
a virágszirmok.

Tücsök nóta

Megint hiányzik Emeni,
ki jár-kei a világban.
A főbaj, ki kell mondani,
hogy rá későn találtam.

Maholnap innét eltűnök,
a halállal vitám van,
verset cirpelek, mint tücsök
teszi múlandó nyárban.

Készülni kéne télire,
kevésbé zordat vártam,
így érek versem végire,
nézem, ki jön utánam.

Még mást is kéne mondani
arról, hányszor hibáztam.
De elég. Nincs itt Emeni,
kószál a nagyvilágban.

Arany elveszett verseiből

Csoszog a vén. rámol.
Tedd le íjad, Ámor.
Nők közé kerülve
Toldi se volt bátor.

Ami az Őszikékből kimaradt

Szöszmötöl a vén,
nőkre sandít: hátha...
De tél elején
elviszi egy nátha.

John asszonyának dala

Ráncos a homlokunk, John,
és a lábunk biceg,
lefelé ballagunk már,
nem kellünk senkinek.

Az útra, le a hegyről,
ragacsos köd szitál.
Kutyánk is meghalt nemrég,
épp, mikor a király.

Becsap Burns apó minket,

a temető rideg,
elpatkolunk, szívem John,
mást mondani minek.

A szavak lázadása

Jönnek, miközben alszom,
mint szemtelen legyek
fölébredtenek.

Az igék
bokszesztyűvel
verik halántékomat:

„Túl sokat alszol!”

A jelzők
seregestől viháncolnak:

„Itt vagyunk,
válogass közülünk!”

„Mi nem kerülünk pénzbe
- mondják a proletár ragok –
de nézd meg jól,
kikhez illesztés minket.”

Szakadár betűk
puccsra készülődnek:

„Akinket
háromszor is kifelejtettél
bizonyos szavakból!”

A sértett c képét
ó-vá fújja fel.

Kilöknek az ágyból
az éj közepén:

„Ne lazálj!
Kevés az idő!”

Antihalhatatlanság

Nem akarok

az időn kívül élni,
mint
a tengeri sün.

Mit kezdenék
magammal
százötven év múlva?

A pillanat
öröme, dühe éltet.

Mint apámat,
ki rózsával kezében
állított be hozzánk.

„Ezt a rózsát
le kellett tépniem,
annyira
settenkedett.”

Nem
a százötven év múlva nyíló
rózsákat
akarom látni.

Azokat,
amelyek ma, itt
settenkednek,
várva,
hogy egy öreg
letépje őket.

Se hátra,
se előre az időben.

Itt,
most,
ennyi az élet.

Szombati ébredés

Coca Colát kell venni
a cubalibréhez
mert jön a fiú
meg citromot
szívószál van elég

Jön
a kiskölyök

kivel
a rákvárost
nézegettem Guanabóban

„Éljen Kuba!
Éljen
companero Fidel!” –
mondom

És eszembe jutnak
a gombnyomogató
hölgyek urak
kik
holnapután
Kubát
elítélik

„Nyomorult banda!” –
gondolom
Coca Colát
kell venni
citromot
szívószál van elég

„Menjünk megmártózni.”
„Nem,
előbb a rákváros.”

Végtelen
kék
demokratikus
mindenkié
a tenger

Ez nem parlamenti
demokrácia
„Szervusztok, rákok.”

A cubalibre
íze a számban
látom a kiskölyköt
magamat
ballagunk
éljen

A költészet születése

A rímek
olykor

a versbe tolakszanak

Mint őslények
jönnek
hajdani időkből

Hexameter dinoszauruszok
bólogatnak
kicsiny fejükkel

Aztán
megjelenik a homo sapiens
még
nem tud beszélni

Artikulátlanul
üvölti
félelmét
kínjait

Veszedelmes vadak közt
oson
barlangjába bújik

Ő
az első poéta
a legnagyobb költő

Macskás vers az Univerzumról

Kezem a macska hátán.
Takarodj innét, Sátán.
Ha jössz, beléd mar karma.
Engem megvéd a Karma.

Előző életemben
tevéled verekedtem,
szőrös pofájú, undok.
Hiába várnak bugyrok.

Pokolban más nép kushad,
hitvány politikushad,
költőnek helye nincs ott,
versét nem rejti sírbolt.

Más csillagokra száll az,
honnét érkezik válasz,
ha ezer fényév múlva
felrepül a Tejútra,

és onnét viszi széjjel,
hogy múlandó az éjjel,
ha a Nap kihűl, másik
ragyog új robbanásig,

ez csak előtörténet,
a világ nem ért véget,
nem őrzi szolgál-karddal
az Édent sunyi angyal.

Legyen lejjebb vagy följjebb,
várnak számtalan Földek.
Kezem a macska hátán.
Takarodj innét, Sátán.

ISBN 978-963-06-5627-6
ISSN 1216-1861

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2008 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
